

Константин Константинов

Вълшебната шейна

Защо бе дошел Здравко на пързалката, сам не знаеше. Той нямаше нито шейна, нито кънки, а пък малките дрипави вестникопродавчета никои не взема да ги повози. Преди два месеца умря и майка му и той остана съвсем самичък в света. Цял ден скиташе из улиците и продаваше вестници. Из улиците вървяха тълпи весели хора с покупки в ръце. Добре облечени деца бързаха нанякъде. Без да усети, повлечен от навалищата, Здравко се озова на пързалката. След него куцукаше трикракият проскубан Барончо, а в пазвата му мърдаше едно прибрано по пътя полуумряло от студ гардже.

Те спряха в подножието на дългата стръмнина, почерняла от весела тълпа. Ах, каква лъскава, чиста пързалка! Какви чудесни шейни! Ф-р-р-р – фучат отгоре те. Долу извиват бързо. Някои се прекатурват посред общ смях. После всички пак се връщат, теглени нагоре. Боядисани, лакирани, с кормила като на автомобили. Някои имат звънчета, други са с тръби, а една дори със запалено фенерче.

С помръзнало носле, с ръце в джебовете, Здравко потупва с крака скрипящия сняг и се прехласва. До него седи Барончо. Той трепери от студ и страх и гледа в очите своя господар. „Какво, Барончо, искаш да се повозиш ли? – погали го Здравко по главата. – Или те е страх? Ех, батинка, съвсем не е страшно то! Тъкмо е за тебе. Вместо да куцукаш – изведнъж – ф-р-р! – от единия, край до другия!...“

– Варда-а-а! – профуча в тоя миг голяма тежка шейна с пет-шест момчета и момичета. Тя едва не катурна малкия вестникопродавач. Но затова пък сама се обърна и всички се натъркаляха в страничния сняг. Здравко се усети виновен и се приближи да дигне шейната. А освен това нему тъй му се искаше поне да пипне тая хубава блестяща шейна.

– Хей, дрипльо, какво се пъхаш там? Я се махай! Не стига, че зарад теб се обърнахме, ами и сега се пречиш! извика едно от момчетата с бяла фланела, с калпак и ръкавици.

– Аз исках да ви помогна – отвърна кротко малкият вестникопродавач. После като поглади кормилото, унесено добави:

– Колко е хубава!

– Ха-ха, харесва ли ти? изсмяха се другите. – Я тогава, повози я догоре. Хем така по-добре ще ни помогнеш!

„Защо да не я повозя, щом не мога аз да се возя на нея?... помисли си Здравко. Пък нали съм виновен, че те паднаха заради мене?“

И без да се двоуми, той се впрегна във въжето и потегли нагоре по стръмнината тежката шейна. Отстрани вървяха другите и се биеха с топки сняг. Барончо подскачаше с трите си крака след своя господар.

На върха момчетата и момичетата от шейната веднага се настаниха и се спуснаха лудешки надолу. Здравко ги гледаше усмихнат и доволен, като че той сам беше в шейната.

Пързалката бе вече опустяла. Снегът ставаше синкав. Далеч в града блеснаха лампи. Барончо изскимтя и досегна с крак своя господар. Мразът ставаше по-лют. Наоколо бързо тъмнееше. Двамата приятели тръгнаха сами към града. В пазвата на вестникопродавчето промърда гарджето. „Нищо, нищо, потърпи. И мене ми е студено, но ще потърпим... Още малко и ще мине. Щом се спуснем, и ще стане по-топло мърмореше Здравко. – Фу-у, че реже тоя ветрец... Като че камшици шибат.“

Когато стигнаха долу на завоя, Здравко се спря и изви глава. Ах, как блестеше сега – като сребърна – цялата опустяла пързалка! Месецът бе изгрял. Нямаше жива душа наоколо. А, не! Какво е това там горе – на самия връх? То расте, расте и бързо иде насам като голям светъл облак. А-аха! Та това било пак шейна. Навярно закъсняла, последна! Ето тя иде все по-близо, расте. Тя е със звънци, с лампички. Но каква е чудна! Няма такава друга. Голяма, бяла, цяла лодка, не шейна. Звънчетата пеят като малки камбани. Какви хубави фенерчета! Сякаш свещи, като тия, дето ги палят по елхите! И вътре – никой! Само едно малко-малко момченце, колкото Здравка, но цяло облечено в бяло и усмихнато. Изведнъж чудесната шейна спря до малкия вестникопродавач и детето отвърне му извика:

– Хайде, качвай се по-скоро де! Ела да се повозим!

Здравко не смее. Той не вярва, че викат него.

– По-скоро, по-скоро де! Нали виждаш, че ида за тебе? Качвай се!

Без да се помни от радост, Здравко се качва вътре. Изведнъж и студът и умората му изчезват. А чудесната шейна се обръща сама. Без някой да я тегли, тя тръгва нагоре по стръмнината. Звънчетата пеят, пеят. Пъстрите фенерчета озаряват бялото момченце. То е хванало ръката на малкия вестникопродавач и усмихнато го пита:

– Е, хубаво ли е така?

Здравко иска да му отговори и изведнъж извика:

– Спри, спри! Барончо остана! Да вземем и него!...

– Ще го вземем, ще го вземем – отговаря бялото момченце и спира. Барончо запъхтян стига до шейната и скача вътре. И отново потеглят.

„Колко е дълга тая пързалка! – мисли си Здравко. – Ето горичката се загуби и градът вече не се вижда... А шейната лети нагоре. Звънчетата пеят, пеят, като малки камбани. Лампичките светят като големи

пъстри звезди. Ах, колко е хубаво! Дано не се свършва!“

– Ами кога ще се спускаме? – пита той.

Бялото момченце се усмихва повече и прегръща малкия вестникопродавач.

– Моята шейна не слиза надолу, тя се плъзга нагоре – все по-нагоре и по-нагоре, при звездите и небесните снегове! – отговаря то и целува Здравко по челото.

* * *

На заранта, когато децата с голямата шейна дойдоха пак да се пързалят, едно от тях извика:

– Я вижте там нашият вчерашен познайник замръзнал с куцото куче. Гледайте, гледайте – в пазвата му умряла гарга!...

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3263>]